

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8CoPr/4/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5920202027
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Beniačová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5920202027.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a členiek senátu Mgr. Zuzany Hartelovej a JUDr. Táne Rapčanovej, v spore žalobkyne: Y. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. X, X., právne zastúpená: JUDr. Andrej Gara, advokát so sídlom v X., P. XX., proti žalovanému: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom v Žiline, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, právne zastúpený: SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Štefánikova 8, IČO: 36 953 186, o zaplatenie 6.798,- eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok č. k. 3Cpr/30/2020-274 z 11. júna 2021, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 6.798,- eur brutto spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne od 01.01.2020 do zaplatenia (výrok I.). Žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady rozhodne po právoplatnosti napadnutého rozsudku vyšší súdny úradník (výrok II.). Návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol (výrok III.).

Žalobkyňa si žalovanú sumu uplatnila ako odmenu/mimoriadny bonus, ktorý jej mal byť vyplatený ako osobitná výkonnosťná odmena zamestnanca na základe rozhodnutia právneho predchodcu žalovaného, spoločnosti U. U., a.s. Okresný súd žalobkyňou uplatnený nárok z právneho hľadiska posudzoval podľa ust. § 1 ods. 4, § 9 ods. 1 veta prvá, § 10 ods. 1,2 veta prvá, § 118 ods. 1, 2 veta prvá, § 119 ods. 3, § 47 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce, § 191 ods. 1 veta prvá, ods. 2 Obchodného zákonníka a § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. Na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalobkyňa mala ako zamestnankyňa uzatvorenú pracovnú zmluvu s právnym predchodcom žalovaného ako zamestnávateľom zo dňa 19.01.2015. Na základe písomného hlasovania členov dozornej rady tohto zamestnávateľa v mesiaci december 2015 došlo k schváleniu mimoriadneho výkonnosťného bonusu (ďalej iba „MVB“) pre vybraných kľúčových zamestnancov, medzi ktorých bola zaradená aj žalobkyňa. Následným rozhodnutím predstavenstva U. U., a.s. došlo k schváleniu výplaty MBV a žalobkyňa bola listom z 28.07.2016 informovaná o tomto rozhodnutí s tým, že v liste bola použitá formulácia „bol vám priznaný mimoriadny bonus“, bola uvedená jeho výška 16.995,- eur. Splatnosť bonusu bola rozdelená na dve časti, s tým, že 60 % z tejto sumy 10.197,- eur bude vyplatené po završení predajnej transakcie a 40 % vo výške 6.798,- eur bude odložené o tri roky s termínom výplaty v roku 2019. K výplate mimoriadneho výkonnosťného bonusu nedošlo. Predstavenstvo žalovaného na svojom zasadnutí dňa 19.12.2016 rozhodnutie o priznaní mimoriadneho výkonnosťného bonusu vybraným kľúčovým zamestnancom zrušilo. Tieto skutočnosti neboli medzi stranami sporné.

Pokiaľ išlo o dôvodnosť nároku uplatneného žalobkyňou okresný súd konštatoval, že momentom rozhodnutia zamestnávateľa o priznaní konkrétnej zložky mzdy zamestnancovi vzniká nárok na takto priznanú mzdu. Keďže právny predchodca žalovaného o takomto nároku prostredníctvom predstavenstva rozhodol a jeho existenciu oznámil žalobkyni listom, vychádzajúc z obsahu a jazykového vyjadrenia v tomto liste, okresný súd ustálil, že právny predchodca žalovaného nárok na bonus žalobkyni priznal. K priznaniu došlo rozhodnutím predstavenstva - štatutárneho orgánu právneho predchodcu žalovaného, ktorý bol oprávnený v pracovno-právnych vzťahoch robiť právne úkony za zamestnávateľa v zmysle § 9 ods. 1 veta prvá Zákonníka práce s tým, že predstavenstvo a jeho činnosť sa riadi ust. § 191 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka. Nárok žalobkyne považoval za dôvodný, rovnako považoval za dôvodný aj nárok na príslušenstvo k uplatnenej istine. Vychádzal z toho, že žalovaný neuhradil odloženú časť bonusu žalobkyne do 31.12.2019, kedy bol určený termín tejto výplaty, preto sa nasledujúcim dňom dostal do omeškania s jeho zaplatením a žalobkyni vzniklo právo na úroky z omeškania vo výške, ktorá je v zmysle ustanovení Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. dôvodná v rozsahu, v akom si ju uplatnila. Námietky žalovaného okresný súd vyhodnotil ako nedôvodné. Žalovaný primárne namietal rozpor rozhodnutia o priznaní bonusu s pracovnou zmluvou, interným predpisom jeho právneho predchodcu ako zamestnávateľa, ako aj so zákonom č. 483/2001 Z.z. o bankách, konkrétne s jeho ustanovením § 23b ods. 1 písm. a/. Okresný súd žalovaným tvrdý rozpor nezistil. Uviedol, že dojednanie mimoriadneho výkonnostného bonusu bolo výsledkom konsenzu o otázkach mzdových podmienok medzi účastníkmi pracovno-právneho vzťahu, konkrétne išlo o dohodu o variabilnej zložke mzdy uzavretú v prejednávanej veci konkludentným spôsobom. Rovnako nezistil rozpor rozhodnutia o priznaní mimoriadneho výkonnostného bonusu ani s interným predpisom zamestnávateľa žalobkyne, účinným od 01.03.2014. Uviedol, že v tejto smernici sa pojednáva aj o pohyblivej zložke mzdy, ktorá môže zahŕňať motivačnú zložku odmeny, ktorej suma záleží na hodnotení výkonnosti osoby definovanej ako identifikovaný personál, ku ktorému patrila aj žalobkyňa.

Ďalej okresný súd konštatoval, že rozhodnutie o priznaní MVB nie je v rozpore so Zákonom o bankách. Uviedol, že náš právny poriadok obsahuje okrem právnych predpisov, zameraných na ochranu klientov bánk a ich investícií aj právne predpisy chrániace právne postavenie zamestnancov. Predovšetkým je povinnosťou zamestnávateľa poskytovať zamestnancovi za vykonanú prácu mzdu. V danom prípade mal preukázané, že v rámci zamestnávateľom prijatého programu MVB bol výkon pracovnej činnosti žalobkyne v procese predajnej transakcie hodnotený ako mimoriadny a dôsledkom uvedeného bolo aj rozhodnutie o priznaní mimoriadneho bonusu.

Okresný súd sa tiež nestotožnil s námietskou žalovaného o nedostatku dobromyseľnosti žalobkyne, ktorá mala podľa neho mať vedomosť o vadnosti rozhodnutia predstavenstva, ktorým bol priznaný bonus a o rozpore schvaľovacieho procesu bonusu s internými riadiacimi predpismi spoločnosti. Žalobkyňa nemala z titulu svojej náplne práce žiadne kompetencie v rámci riadenia spoločnosti, v spore nebolo preukázané, že by bola členkou predstavenstva alebo dozornej rady právneho predchodcu žalovaného a nebolo jej povinnosťou poznať predpisy upravujúce riadenie spoločnosti, vzťahy medzi orgánmi spoločnosti. Keďže ani podľa stanov právneho predchodcu žalobcu nebola žalobkyňa osobou, ktorá by mala povinnosť, resp. zodpovednosť za prípravu rozhodnutí týkajúcich sa odmeňovania, vrátane tých, ktoré majú byť prijímané predstavenstvom, vylúčil okresný súd zodpovednosť žalobkyne v tejto oblasti a tým aj akékoľvek požiadavky na znalosť interných predpisov riadenia spoločnosti.

Tvrdenie žalovaného, že predstavenstvo rozhodovalo o priznaní bonusu aj vo vzťahu k členom predstavenstva, ktorí mali byť z rozhodovania vylúčení, na základe vnútorných predpisov spoločnosti a napriek tomu hlasovali, považoval okresný súd za právne bezvýznamné z hľadiska posudzovania rozhodnutia predstavenstva vo vzťahu k žalobkyni, ktorá nebola členkou predstavenstva a ani členkou dozornej rady právneho predchodcu žalovaného a teda o kolízii u nej nie je možné hovoriť. Skutočnosť, že iný člen predstavenstva sa zúčastnil na hlasovaní vo veci vlastnej odmeny považoval okresný súd za irelevantnú, ktorá so žalobkyňou nesúvisí.

Pokiaľ žalovaný poukazoval na zrušenie rozhodnutia o priznaní MVB, okresný súd túto námietku nepovažoval za významnú. Vychádzal z toho, že právny predchodca žalovaného svojím rozhodnutím zo dňa 28.07.2016 priznal žalobkyni nárok na bonus, čo jej bolo aj oznámené listom z toho istého dňa a tento prejav vôle vo vzťahu k žalobkyni ho zaväzuje, teda je daná jeho povinnosť vyplatiť ho žalobkyni bez ďalšieho. Následné rozhodovacie procesy vo vnútri spoločnosti v zmysle prijatia rozhodnutia predstavenstva spoločnosti o zrušení rozhodnutia o priznaní bonusu z 19.12.2016 nie sú spôsobilé túto skutočnosť, t. j. že bonus bol zamestnankyni priznaný, zmeniť, nárok žalobkyne na vyplatenie bonusu trvá a tento nezanikol.

Žalovaný namietal, že nárok žalobkyne nie je dôvodný, pretože neexistuje základ nároku na vyplatenie žiadanej istiny a žiadal prerušiť konanie v súdnej veci do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 44Cpr/4/2017, v ktorom sa rozhodovalo o vyplatení prvej časti mimoriadneho výkonnostného bonusu v sume 10.197,- eur žalobkyne. Okresný súd však návrhu nevyhovel a podľa § 164 Civilného sporového poriadku (ďalej „CSP“) ho zamietol, pretože dospel k záveru, že nejde o súdne konanie, v ktorom by sa riešila otázka významná pre rozhodnutie v súdnej veci.

Okresný súd žalobkyne ako strane v spore úspešnej priznal voči neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Proti tomuto rozsudku podal v celom rozsahu odvolanie žalovaný a navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a prizná mu nárok na náhradu trov prvoinštančného ako aj odvolacieho konania.

Žalovaný namietal, že konanie pred okresným súdom má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a to, že okresný súd sa v dôvodoch napadnutého rozsudku nevysporiadal s jeho argumentáciou o tom, že priznaná odmena je v rozpore s kogentnou právnou úpravou odmeňovania bankových zamestnancov podľa zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách. Úprava odmeňovania v Zákone o bankách pritom predstavuje k úprave Zákonníka práce lex specialis a odmeňovanie bankových zamestnancov s ňou musí byť v súlade. Pokiaľ to tak nie je, nemôže zamestnávateľ odmenu zamestnancovi priznať. Ak štatutárny orgán pri priznaní odmeny poruší ustanovenie Zákona o bankách, zamestnanec nemôže byť dobromyseľný v zmysle § 10 ods. 2 Zákonníka práce a priznanie odmeny zamestnávateľa nezaväzuje. Súd mal rozhodnúť o tom, či je sporná odmena v súlade so Zákonom o bankách a uviesť, pod ktorý konkrétny druh pohyblivej zložky odmeny podľa § 23b ods. 1 Zákona o bankách sa má sporná odmena subsumovať, čo neurobil. Absencia odôvodnenia tejto časti bola dôvodom zrušenia obdobnej veci rozhodovanej pred Krajským súdom v Žiline pod sp. zn. 10CoPr/4/2019. Pokiaľ okresný súd uviedol, že z jeho strany nebolo preukázané, že voči žalobkyne uplatnil ustanovenia Politiky odmeňovania o maluse a odňatí odmeny, túto skutočnosť ani netvrdil. Výslovne však uviedol, že ich uplatnil en bloc voči všetkým zamestnancom zavedením do programu MVB súčasne, čo náležite preukázal aj rozhodnutím o zrušení programu MVB.

Ďalšia odvolacia námietka žalovaného smerovala k tomu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Nesúhlasil so skutkovým zistením okresného súdu, že program MVB bol schválený dozornou radou, tvrdil, že k schváleniu dozornou radou nedošlo. Poukazoval na ustanovenia rokovacieho poriadku a na proces, ktorý schváleniu predchádzal. Namietal, že žalobkyňa nebola radovým zamestnancom spoločnosti, preto nemohla byť dobromyseľná vo vzťahu k neznalosti interných predpisov týkajúcich sa aj schvaľovania odmien. Súd nerozlišoval medzi fázou priznania nároku na mimoriadny bonus a fázou schválenia výplaty bonusu, nesprávne bolo aj konštatovanie okresného súdu, že zrušenie výplaty bonusu je bez právneho významu, keďže nárok už bol priznaný.

Žalovaný ďalej namietal nesprávne právne posúdenie veci okresným súdom. Zdôrazňoval, že systém MVB mal nepochybne atribúty tzv. zlatých padákov a nárok nemožno vnímať len ako individuálny nárok žalobkyne, ale ako aj cieľené konanie bývalých vedúcich zamestnancov. Okresný súd zjavne tendenčne favorizoval žalobkyňu, keď jej tvrdený nárok skúmal z pozície ochrany slabšej strany, nezohľadnil však negatívne dopady na neho ako povinnú osobu. Opätovne zdôraznil, že pokiaľ išlo o vedomosť žalobkyne, táto musela vedieť, že štatutárny orgán pri priznávaní mimoriadneho výkonnostného bonusu prekročil svoje právomoci, a preto on ako zamestnávateľ s poukazom na § 10 ods. 2 Zákonníka práce nie je týmto úkonom viazaný vo vzťahu k žalobkyne.

4. Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovaného nevyjadřila.

5. Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov vymedzených v odvolaní (§ 379 a § 380 CSP) a bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

6. Primárne považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že v súdnej veci je nevyhnutné vnímať jej „vnútornú podstatu“, ktorou je odmietanie zo strany žalovaného poskytnúť plnenie - uspokojiť nárok žalobkyne, ktorý jej už priznal, resp. bol priznaný jeho právnym predchodcom. Zamestnávateľ požaduje od zamestnanca vykonanie činností, ktoré sú nad rámec jeho pracovných povinností vyplývajúcich z pracovnej zmluvy a po ich vykonaní aj priznaná zamestnancovi finančný nárok, ale následne, keď

má tento nárok vyplatiť, plnenie odmieta. Uvedené je nutné východiskovo vnímať aj pri posudzovaní argumentácie sporových strán. Nepochybne v čase prvej fázy daného procesu, t.j. v čase, kedy zo strany zamestnávateľa bola žalobkyňa ako zamestnanec žiadaná na vykonanie práce nad rámec svojej pracovnej náplne, bol jej zamestnávateľ právny predchodca žalovaného. Na druhej strane však inštitút právneho nástupníctva garantuje istotu v právnych vzťahoch a osobitne v pracovno-právnych vzťahoch. Žalovaný mal možnosť v procese prevzatia všetkých práv a povinností U. U., a.s. náležite sa oboznámiť aj s pracovno-právnu agendou vrátane skutočností spojených i s mimoriadnym výkonnostným bonusom. Prípadné nedostatky v činnosti príslušných orgánov právneho predchodcu žalovaného, predovšetkým predstavenstva, nemôžu byť na ťarchu zamestnanca, naviac nemožno žiadať, aby zamestnanec bol ten, kto by mal preukazovať oprávnenosť a legitímnosť konania zamestnávateľa. Argumentačný prístup žalovaného smeruje práve k takémuto záveru.

Žalovaný opakovane a vo viacerých variáciách poukazuje na údajnú vedomosť žalobkyne o nedodržaní náležitého postupu pri prijímaní rozhodnutia predstavenstva o priznaní/vyplatení mimoriadneho výkonnostného bonus, či vôbec o prekročení právomoci predstavenstva U. U., a.s. v celom súvisiacom procese. Je však nesporné, že žalobkyňa nebola členom predstavenstva a ani v žiadnej inej pozícii sa nezúčastňovala jeho rokovaní v otázkach spojených s mimoriadnym výkonnostným bonusom. Žalovaný okrem všeobecných formulácií neoznačil (nieto ešte preukázal) žiadne konkrétne skutkové okolnosti, ktoré by boli spôsobilé potvrdiť akúkoľvek osobnú zainteresovanosť (či aspoň zaangažovanosť) žalobkyne na žalovanom spochybnovanom procese rozhodovania o mimoriadnom výkonnostnom bonuse. Žalobkyňa teda jednoznačne nerozhodovala sama o vlastnej odmene. Veľmi zjednodušene by to znamenalo, že to, čo žiada žalovaný je, aby každý zamestnanec ako zmluvná strana pracovno-právneho vzťahu bola povinná sama hodnotiť, ktoré úkony, vrátane pracovno-právnych pokynov zamestnávateľa mieni rešpektovať a ktoré nie. V danej spojitosti možno uzavrieť, že predmetným rozhodnutím predstavenstva právneho predchodcu žalovaného vznikol žalobkyňi nárok na vyplatenie mimoriadneho výkonnostného bonusu v priznanom rozsahu. Okresný súd správne konštatoval, že nie je možné spätné zrušenie rozhodnutia predstavenstva, ktorým už raz bolo rozhodnuté o priznaní bonusu žalobkyňi. Žalovaný ako zamestnávateľ v podstate od žalobkyne žiada, aby preukazovala splnenie predpokladov na vyplatenie bonusu, ktorý jej už on sám prostredníctvom právneho predchodcu priznal. Určitou mierou tendenčnosti sa vyznačuje aj poukaz žalovaného na rozhodnutie odvolacieho súdu sp. zn. 10CoPr/4/2019 z 30.04.2020. V tomto prípade nešlo o vyhodnocovanie podstaty posudzovaného nároku. Dôvodom zrušenia prvoinštančného rozhodnutia v danej veci nebola žalovaným tvrdená nesprávnosť aplikácie Zákona o bankách, ale skutočnosť, že okresný súd napriek uplatneniu tejto argumentácie v celom priebehu sporu, k nej nezaujal v meritórnom rozhodnutí žiadne stanovisko. V posudzovanom rozhodnutí však okresný súd predmetnú otázku riešil a poskytol i dostatočne jasné vysvetlenie svojich záverov. Dotknuté konkrétne východiská a úvahy odvolateľ nijako bližšie nespochybnil. Okresný súd ustálil, že k uzavretiu pracovnej zmluvy v otázke pohyblivej zložky mzdy došlo medzi zamestnancom a zamestnávateľom konkludentne, z ktorého titulu neodporovalo rozhodnutie predstavenstva o priznaní/vyplatení mimoriadneho výkonnostného bonusu ani pracovnej zmluve ani Zákona o bankách. Nad bezprostredný rámec odvolacieho konania krajský súd dodáva, že mimoriadny výkonnostný bonus v plnej miere korešponduje s povahou pohyblivej zložky odmeny viažucej sa motivačnú zložku odmeny, ktorá závisí od ohodnotenia výkonnosti dotknutého vedúceho zamestnanca (§23b ods. 1 písm. a/ Zákona o bankách v rozhodnom znení). Pokiaľ aj bezprostredným impulzom vytvorenia konceptu mimoriadneho výkonnostného bonusu bolo zabránenie fluktuácii a demotivácii zamestnancov v súvislosti s predpokladaným predajom akcií, už z východiskového pomenovania „odmena za mimoriadne výkony...“ je zrejmé, že išlo jednak o výrazne motivačnú zložku odmeny a jednak o odmenu reagujúcu na mimoriadnu (nadštandardnú) pracovnú výkonnosť.

7. Žalovaný síce odvolaním napadol rozsudok okresného súdu aj vo výroku, ktorým bol zamietnutý jeho návrh na prerušenie konania ako aj vo výroku o trovách prvoinštančného konania. Bezprostredne však vo vzťahu k týmto výrokom nevymedzil žiadnu konkrétnu odvolaciu námietku. Nadväzne, potvrdenie posudzovaného rozhodnutia vo veci samej, zakladá vecnú správnosť aj dotknutých výrokov.

8. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP. Odvolateľ, žalovaný nebol v tomto štádiu konania úspešný, preto má žalobkyňa voči nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

9. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1, 2 C. s. p.)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 C. s. p.)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 C. s. p.)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 C. s. p.)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 C. s. p.)